

PAULO
COELHO

A kém

*„Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária,
könyörögj értünk, kik hozzád menekülünk. Ámen.”*

PAULO
COELHO

A kém

regény

ATHENAEUM

Copyright © 2016 by Paulo Coelho
A mű eredeti címe: A espiã

A könyv 10., 18., 58., 144. oldalán látható fotókat
a Fries Múzeum engedélyével tesszük közzé
© Fries Museum Leeuwarden, 2106
A könyv 188. oldalán látható dokumentumreprodukció
a Brit Nemzeti Archívum tulajdona
©The National Archives of the UK, ref. KV2/1.

A könyv a Sant Jordi Asociados Agencia Literaria,
S. L. U. Barcelona, Spanyolország
jóváhagyásával kerül forgalomba.
www.santjordi-asociados.com

Minden jog fenntartva.
<http://paulocoelhoblog.com>
www.coelho.hu

A Biblia-idézetek Károli Gáspár
fordításában szerepelnek.

Hungarian translation © Nagy Viktória, 2016
1. kiadás 2016. október

TISZTELT DR. CLUNET!

Nem tudom, mit hoz majd a hét vége. Mindig is derűlátó nő voltam, de most egyre keserűbb, magányosabb és szomorúbb vagyok.

Ha minden a várakozásaim szerint történik, Ön soha nem kapja meg ezt a levelet. Mert az azt jelenti, hogy kegyelmet kaptam. Végére is egész életemben befolyásos barátaim voltak. Akkor majd megőrzöm egyetlen lányomnak, hogy ha egyszer elolvassa, megtudja, ki volt az anyja.

Ha azonban tévedek, nem fűzők nagy reményeket ahhoz, hogy ezek a lapok, amelyek feléméztették e földön töltött életem utolsó hetét, megmaradnak az utókor számára. Mindig is realista nő voltam, és tudom, hogy amikor egy ügyvéd lezár egy ügyet, azonnal belevág a következőbe, és többé nem néz vissza.

Elképzelem, mi történhet most: Ön egy rendkívül elfoglalt ember, aki arról híresült el, hogy egy háborús bűnöst védett. Bizonyára sokan tolonganak az ajtaja előtt, mert bár elvesztette a pert, rettentő nagy hírnévre tett szert. Újságírók keresik fel, hogy megismerjék az Ön változatát az eseményekről, a város legdrágább éttermeibe jár, honfitársai tiszteletteljes és féltékeny tekintetétől kísérve. Ön tisztában van vele, hogy soha nem találtak ellenem konkrét bizonyítékot – csupán néhány meghamisított iratot –, de soha nem ismerheti nyilvánosan, hogy hagyott meghalni egy ártatlant.

Ártatlan? Talán nem ez a megfelelő szó. Hisz ártatlan nem voltam soha, amióta betettem a lábam ebbe a városba, amit annyira szeretek. Azt hittem, törbe tudom csalni azokat, akik az állam titkait akarják kifürkészni, azt hittem, sem a németek, sem a franciák, sem az angolok, sem a spanyolok nem tudnak ellenállni nekem – és a végén engem csaltak törbe. Mindig elkerültem a büntetést elkövetett bűneimért, melyek közül a legsúlyosabb az volt, hogy emancipált és független nő mertem lenni a férfiak által irányított világban. Végül kémskedésért ítélték el, holott az arisztokrácia szalonjaiban kihallgatott pletykákon kívül semmi mást nem szereztem.

Igaz, ezeket a pletykákat én magam alakítottam át „titkokká”, hogy pénzhez és hatalomhoz jussak általuk. De akik ma vádolnak, azok mind tisztában vannak vele, hogy semmi valódi titkot sem szivárogtattam ki.

Kár, hogy ezt már soha nem tudja meg senki. Ezek a borítékok szépen a helyükre kerülnek – a lezárt ügyekkel teli, porosodó akták közé –, és ha valaha is kikerülnek onnan, legfőljebb akkor, ha az Ön utódja vagy az utódjának az utódja egyszer úgy dönt, hogy rendet rak és kiselejtezi az elévült ügyeket.

Addigra feledésbe merül a nevem, de nem is azért írok, hogy emlékezzenek rám. Inkább magamat próbálok megérteni. Szeretném tudni, hogy miért. Hogy lehet, hogy azt a nőt, aki éveken keresztül mindent megkapott, amit csak akart, egyszerre egy ilyen semmiségért halálra ítélik?

Most, hogy visszatekintek az életemre, látom, hogy az emlékezet egy folyó, amely mindig visszafelé folyik.

Az emlékek szeszélyesek, tele vannak képekkel, apró részletekkel, jelentéktelennek tűnő hangokkal, amelyek még mindig össze tudják szorítani a szívünket. Lentről kenyérsütés illata száll fel a cellámba, és azt az időt juttatja eszembe, amikor

még szabadon jártam-keltem a kávéházakban; ez jobban emészt, mint a haláltól való félelem vagy a magány, ami körüllebeg.

Az emlékek magukkal hozzák azt a démont is, amelynek neve Melankólia. Ó, kegyetlen démon, kitől nincs menekvésem! Most hallgatom egy rabnő énekét, néhanap levelet kapok valamely csodálótmtól, aki soha nem hozott nekem sem rózsát, sem jázmin, vagy felidézek egy-egy képet valamely városból – egy képet, amely akkor jelentéktelennek tűnt, mára azonban csak ez maradt nekem az országból, ahol valaha jártam.

Az emlékek mindig győznek; és a Melankóliánál is félelmetesebb démon kíséri őket: a büntudat az egyetlen társam ebben a cellában, kivéve, amikor a nővérek bejönnek hozzám egy kicsit beszélgetni. Nem beszélnek Istenről, és nem ítélnek el azért, amit a társadalom a „hús bűnének” nevez. Rendszerint egy-két szót mondanak csupán, és máris ömlenek belőlem az emlékek, mintha vissza akarnék rohanni az időben, mintha bele akarnék merülni a folyóba, amely visszafelé folyik.

Egyikük megkérdezte egyszer:

– Ha Isten adna még egy esélyt, mindent másképp csinálnál?

Igennel feleltem, de őszintén szólva nem tudom. Csak azt tudom, hogy a szívem ma egy kí-

sértetváros, amelyben egykoron szenvedély és lelkesülés, most pedig magány, szégyen, csalódás és bánat lakik. És nem tudok szabadulni tőlük, még olyankor sem, amikor elfog az önsajnálat és csöndben sírok.

Olyan nő vagyok, aki rossz korban született, és ezen már semmi nem változtat. Nem tudhatom, emlékszik-e majd rám az utókor, de ha így lesz, azt akarom, hogy ne áldozatot lásson bennem, hanem olyasvalakit, aki bátor lépéseket tett, és nem félt megfizetni a tettei árát.